

Βίος του οσίου Σίμωνος του Αθωνίτου, Κτίτορος της Ι.Μ. Σιμωνόπετρας

[Ορθοδοξία](#) / [Άγιον Όρος](#)

Ούτος ο όσιος και θεοφόρος πατήρ ημών Σίμων, ότι μεν είναι άγιος και θεοφόρος και σημειοφόρος, το ηξεύρομεν βεβαιότατα από τους ασκητικούς αγώνας, οπού ηγωνίσθη επί γης, και από τα θαύματα οπού ετέλεσε και ζών και μετά θάνατον, και μάλιστα από το εξαίρετον χάρισμα οπού του έδωκεν ο Θεός να αναβλύζει μύρον ο τάφος του, καθώς ποτέ και του μεγαλομάρτυρας Δημητρίου του Μυροβλύτου• ότι μεν είναι τοιούτος ο όσιος Σίμων, το ηξεύρομεν, λέγω, βεβαιότατα• ποία δε ητον ή πατρίς του, και ποίοι ήσαν οι γονείς του, και ποταπή εστάθη ή ανατροφή του και ή παιδαγωγία του, δεν μας το φανέρωσε καμία ιστορία, ουδέ παράδοσις• προς τούτοις ουδέ που πρώτον έκαμεν αρχήν των ασκητικών του αγώνων.

Μακαριά υπακοή

Εις δε το Άγιο Όρος του Άθωνος ελθών, πόσην προθυμία είχε εις την αρετή, αυτά τα πράγματα το έδειξαν ύστερον ότι ερχόμενος εδώ, δεν φρόντισε άλλο, παρά να εύρη πνευματικόν γέροντα δια να υποταχθεί, ηξεύροντας την συμβουλήν του θείου εκείνου πατρός την λέγουσα ότι χωρίς υπακοής αδύνατον εστί σωθῆναι τίνα• τον δε γέροντα όπου εζήτη, τον ήθελε όχι μόνον ενάρετον, αλλά και αυστηρό ενάρετον μεν, δια να ηξεύρη να τον οδηγή εις την σωτηρίαν του, αυστηρό δε και ακριβή εις την άσκησιν, δια να μη συγκαταβαίνη ευκόλως εις την ασθένειαν του υποτακτικού του. Περιέρχεται λοιπόν και γυρίζει όλα τα πνευματικά φροντιστήρια του Αγίου Όρους, ήγουν μοναστήρια και ασκητήρια, ως ή διψώσα έλαφος, δια να εύρη πηγή ύδατος ζώντος- ανταμώνει τους πλέον ενάρετους, περιεργάζεται του κάθε ενός τάς εξαίρετους άρετάς• τέλος πάντων ευρίσκει τον ποθούμενον ευρίσκει, λέγω, γέροντα, ανθρωπον εις μεν την ηλικία και την χρηστοήθεια και την σεμνότητα, γέροντα, εις δε την ανδρεία και τον τόνο της ψυχής, νεάζοντα. Λοιπόν, ανακαλύπτει εις αυτόν τον σκοπό του, και βάνοντας μετάνοιαν, μένει εις την υποταγή του πλην, τόσο καλώς και ακριβώς υπετάχθη, ώστε οπού όλα τα προστάγματα του γέροντος, ως θεού εντολάς τα τελείωνε το γρηγορότερο, χωρίς καμία περιέργεια ό δε γέροντας η δια την αυστηρίαν του ή και δια δοκιμήν και γυμνασία και προκοπή του Σίμωνος, όχι μόνον τον ύβριζεν, αλλά και τον έδερνε μερικές φορές, και αυτός ό μακάριος μετά πάσης χαράς και ευχαριστίας τα εδέχετο και τα υπέμενε όλα• μάλιστα δε, και ζημία του το νόμιζε, όταν δεν έπασχε τα τοιαύτα- όθεν και πλέον τον αγάπα, παρά οπού αγαπούν οί παίδες τους

φυσικούς γονείς τους. Ιδέτε, αδελφοί, σημείον απλούστατης ψυχής, και αξίας δια τον Χριστόν ποτέ μεν κοιμωμένου του γέροντος, εκαταφίλει αυτός τους πόδας του από αγάπη και ευλάβεια, άλλοτε δε, ελλείποντος εκείνου, εφίλει τον τόπον οπού έκοιματο ή ύστατο προσευχόμενος- έλεγε δε και εις τους άλλους ό αιίδιμος, ότι τον Θεόν πρέπει να τον αγαπώμεν, διατί μας έπλασε εκ του μη όντως εις το είναι, τον δε γέροντα μας, διατί μας ξανάπλασε τρόπον τινά, και μας εκαινούργωσε το κατ' εικόνα του Θεού, οπού ήτον συντετριμμένον από πολλάς αμαρτίας. Ω ψυχής όντως θείας! Ω συνέσεως υψηλής! Ω ταπεινώσεως βαθύτατης!

Από τοιαύτας λοιπόν αρετάς, έγινε περιβόητος εις ολίγον καιρόν ο Σίμων εις όλον το Όρος, όθεν εις μεν τους συνομήλικος του ήτον σεβάσμιος, εις δε τους γεροντότερους του αγαπητός, και ήτον να ιδή τινάς γεροντική φρόνησιν εις νεαρά ηλικία, άσκησιν ασύγκριτον εις τους αγώνας, τελειότητα εις την φρόνησιν, άλας πνευματικόν εις τον λόγον, συστολήν εις το βλέμμα, σεμνότητα εις το περιπάτημα, βάθος ταπεινώσεως εις το φρόνημα, μεγαλοψυχία εις τους πειρασμούς, ελευθεριότητα εις την γνώμην, διάκρισιν θαυμαστή εις όλα του τα έργα, και επί πάσι τοις άλλοις, ήτον να ιδή τινάς λάμπουσα εις αυτόν την μακαρία αγάπην, την ρίζαν και το τέλος πασών των αρετών. Αυτά στοχαζόμενοι όσοι τον έβλεπαν, θαυμάζοντες έλεγαν ω μακαριά υποταγή, ποταπούς κάμνεις τους αγαπώντας σε! Διότι καθώς λέγουν οί θείοι πατέρες, ή μεν υποποιός ταπείνωσις, γεννάται από την άγίαν και χριστομίμητον υπακοή, ή δε πάνσοφος διάκρισις, γεννάται από την μακαρία ταπείνωσιν αυτά τα θεία προτερήματα βλέπων και ό τίμιος εκείνος γέρων, ότι πλούτισε ό υποτακτικός του Σίμων από την άδολο και καθάραν του υπακοή, μετέβαλε την προτέραν του αυστηρότητα εις ημερότητα, και εις το έξης ούτε τον ύβριζε, ούτε τον πρόσταζε, άλλ' ούτε τον δίδασκε πλέον ωςάν υποτακτικό του, αλλά τον τιμά ως αδελφόν, και ως διδάσκαλο τον εσυμβουλευέτο, χρείας ούσης. Τι το εντεύθεν; Δεν ευχαριστείται εις τοσαύτην τιμήν ό ταπεινόφρων Σίμων, μάλιστα δε και ελυπείτο και θλίβετο δια τούτο. Τι κάμνει λοιπόν; Ζητεί με θερμή δέησιν άδεια από τον γέροντα του να αναχώρηση, δια να ησυχάζει μόνος του. Του έδωκε την άδεια ό γέροντας, αλλά με λύπην και πόνο της καρδιάς του δια την στέρησίν του, ότι δεν τον είχε πλέον ως μαθητή, καθώς είπομεν, άλλ' ως συναγωνιστή εις τάς αρετάς.

Αγώνες στην ησυχία

Αφού έφυγε από τον γέροντα του, ζητεί τόπον ερημικό δια να ησυχάσει, οπού να μη τον ηξεύρη τινάς, και ύστερον από πολλήν έρευνα ευρήκε, θεία νεύσει, κατά τον πόθον του, ένα σπήλαιον πλησίον εις το ιερόν μοναστήριον οπού καλείται Σιμώνετρα (το οποίον έκτισε μετά καιρόν ούτος ό άγιος Σίμων, καθώς θέλομε ειπούμεν έμπροσθεν). Άφ' ου δε εις το σπήλαιον κατοίκησε, αρματώθη πλέον να πολεμήση με τους άόρατους εχθρούς, τους δαίμονας• και επειδή ό πόλεμος ήτον κατά των πνευμάτων της πονηρίας, έλαβε και αυτός εναντίον τους τα πνευματικά άρματα του αγαθού και αγίου Πνεύματος• ποία ταύτα; Τον σταυρόν, την προσευχήν, την πίστιν, την υπομονή, την νηστείαν και ολην την πνευματικήν πανοπλία. Άλλα, τις να διηγηθή αξίως τους αγώνας και τα παλαίσματα και όλον τον φοβερόν εκείνον πόλεμο, και τέλος πάντων την νίκην οπού έκαμε κατά του διαβόλου; Ένα μόνον να πούμε από τα πολλά, είναι αρκετόν να φανέρωση τα λοιπά.

Προσηύχετο μίαν νύκτα ό Άγιος, και ιδού μετεμορφώθη ό μιάρός δαίμων εις ένα μεγαλώτατο και φοβερώτατο δράκοντα, και φαίνεται έμπροσθεν του, και άνοιγε το στόμα του δια να τον καταπίη, άλλα μην έχοντας έξουσίαν παρά θεού, δεν τον κατάπινε, αμή τον έδερνε εις τες πλάτες με την ουρά του• και τόσον πολλά και σκληρά τον έδειρε, ώστε οπού έπεσε ό Άγιος εις την γήν μισοπεθαμένος• και κατά μεν το σώμα εκείτετο επί γης ώσει νεκρός, κατά δε την ψυχήν ανέβαινε εις τον

ούρανόν ψάλλοντας τα εξής προφητικά λόγια• εν τω ἐγγίζειν ἐπ' ἐμέ κακούντας του φαγείν τὰς σάρκας μου, ἐγὼ δε ὡσεὶ κωφὸς οὐκ ἤκουον, καὶ ὡσεὶ ἀλαλὸς οὐκ ἀνοίγω τὸ στόμα αὐτοῦ». Καὶ ὁ μὲν φοβερός ἐκεῖνος δράκων, δὲν ἔπαυσε, ἀλλ' ἔδερνε ἀκόμη τὸν Ἅγιον κείμενον εἰς τὴν γῆν, με σκοπὸν, ἡ νὰ τὸν θανάτωσῃ τελείως, ἀν τὸν δοθῇ ἀδεία παρὰ θεοῦ, ἡ καν νὰ τὸν φοβίση νὰ φυγῇ ἀπὸ τὸ σπήλαιον. Ὁ δε Ἅγιος γνωρίζοντας ὅτι δὲν ἦτον αἰσθητὸς δράκων, ἀλλὰ νοητὸς, ὅτι δηλαδὴ εἶναι ὁ ἀρχέκακος ἐκεῖνος ὄφις, ὁ κοινὸς ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, εἶπε πρὸς αὐτὸν τὰ ἀκόλουθα• «ὦ καταραμένε, Τί φθονεῖς τὸ πλάσμα τοῦ θεοῦ; Δὲν ξέρεις, ταλαίπωρε, ὅτι δι' ἐμέ κατέβη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ὁ θεός, καὶ ἐγένε ἀνθρώπος, καὶ δια τὴν δική μου ἀγάπη ἐνεπαίχθη, ἐρραπίσθη, καὶ τέλος πάντων ἐσταυρώθη, καὶ ἀπέθανε ὁ ἀθάνατος; Δὲν φοβεῖσαι τὴν σφραγίδα τοῦ βαπτίσματος; Δὲν τρέμεις τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, οὐδὲ φορῶ ἐπάνω μου; Δὲν ξέρεις τὰ ἱερά λόγια οὐδὲ λέγουν, ἰδοὺ δέδωκα ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὀφειῶν καὶ σκορπιῶν καὶ ἐπὶ πάσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ; ὅθεν καὶ ἐγὼ με ὅλον οὐδὲ κείτομαι ὡσάν νεκρός, με ὅλον τούτο, ἐπὶ σε τὴν ἀσπίδα καὶ τὸν βασιλίσκον ἐπιβήσομαι, καὶ καταπατήσω σε τὸν λέοντα καὶ δράκοντα τὸν ἀρχέκακο ἐπιτιμᾷ σοι Κύριος Σαβαώθ• ὑπάγε ὀπίσω μου, σατανά• ἐπίτιμη σοὶ ἡ Κυρία τοῦ Αἰῶνος τούτου• ἀπόστα ἀπ' ἐμοῦ». Ἀκόμη δὲν εἶχε τελείωσῃ τοὺς θεῖους λόγους τούτους ὁ Ἅγιος, καὶ ὁ φαινόμενος δράκων ἐγένε ἀφαντος• καὶ μετὰ τούτο φῶς θεῖον καὶ οὐράνιο ἀστράψε, καὶ ἐγεμίσθη ἀπὸ τὴν φωτοχυσία τὸ σπήλαιον, καὶ εὐωδία θαυμαστὴ καὶ ἀρρητος ἦλθε, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐπληρώθη ἡ καρδία τοῦ Ὁσίου ἀπὸ θεϊκῆ εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλίασης ἐπειτα καὶ φωνὴ θεία ἀκούσε ἀνωθεν οὐδὲ τοῦ ἔλεγε «ἀνδρίζου καὶ ἰσχυε, ὑπήκοε καὶ πιστέ θεράπον τοῦ ἐμοῦ Υἱοῦ»• καὶ, (ὦ τοῦ θαύματος!) ὄχι μόνον ψυχικὴ εὐφροσύνη ἔλαβε παρὰ τῆς Θεομήτορος, ἀλλὰ καὶ σωματικὴ θεραπεία, ὅτι πρὶν ἀκόμη νὰ ἐξημέρωσῃ, εὐρέθη ὅλος υγιής. Κατὰ Τί το θαῦμα τοῦ προφήτου Δανιήλ εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ τούτο τοῦ οσίου Σίμωνος; Τί τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου ὁ Σίμων κατὰ τὸ θαῦμα τούτο κατώτερος;

Ο αστήρ της Νέας Βηθλεέμ

Ἐμεινε λοιπόν πάλιν εἰς τὸ σπήλαιον ὁ ἱερός Σίμων (καθώς και ὁ μέγας Αντώνιος εἰς τὸ μνήμα), ἀγωνιζόμενος πολλούς χρόνους και υπομένων πάσαν κακοπάθεια, και πολλοί ἀπό πολλά μέρη τοῦ Ὄρους πήγαιναν εἰς αὐτόν (ου γαρ δύναται, κατὰ τὸ θεῖον λόγιον, πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη), και ωφελοῦντο ψυχὴ τε και σώματι διότι και διακρίσεως χαρίσματι ἐπλούτει, δια να ἐξηγεί τας θείας Γραφάς και να δίδει και ἀλλὰς ψυχωφελεῖς σύμβουλος, και προορατικὸν χαρίσματος ἀξιωθείς, πρόλεγε τὰ μέλλοντα. Πλην, αὐτός εἰς ταῦτα παντελῶς δεν ηρέσκετο οὔτε ευχαριστεῖτο, μισώντας ως ταπεινόφρων τὴν ἐξ ἀνθρώπων τιμὴν και ἀποφεύγοντας τὴν ἐνόχλησιν των πολλῶν, ἐπειδὴ του ἐγένετο ἐμπόδιο εἰς τὴν ησυχία του• δια τὸ ὅποιο αἴτιο, και διελογίζετο να ἀναχώρησιν εἰς τόπον ἐρημικότερο. Ἄλλ' ὁ θεός οπού προνοεῖ και φροντίζει δια τὴν κοινὴν ωφέλεια των ἀνθρώπων, τον ἐμπόδισε ἀπό τον τοιοῦτον σκοπό, με τὸ μέσον τῆς πανάχραντου αὐτοῦ Μητρός• και τι λογιῆς, ἐρχομαι να το διηγηθῶ και προσέχετε, ὅτι κατὰ ἀλήθειαν, πολλῆς προσοχῆς εἶναι ἄξιον.

Εκεῖ οπού μίαν νύκτα προσήχετο ὁ Ὄσιος, βλέπει πάλιν τὸ σπήλαιον γεμάτο ἀπό

φωτοχυσία θεϊκή, και αισθάνετο πολλήν ευωδία, και ελάμβανε πνευματικήν ευφροσύνη ακούει δε και θείαν φωνή οπού του έλεγε ετζι• «Σίμων, Σίμων, φίλε πιστέ και λάτρι του Υιού μου, μη αναχωρεί των ώδε, ότι εις φως τέθηκα σε μέγα, και μέλλω να δοξάσω τον τόπον τούτον με το όνομά σου». Ό δε ταπεινότατος Σίμων, δεν πιστεύει εις την οπτασία φοβείται μήπως είναι τέχνη του πονηρού και παγίδα• διότι έτρεμε πολλά τον λόγον οπού λέγει ό Απόστολος, ότι ό αρχέκακος μετασηματίζεται εις άγγελον φωτός• δι' αυτήν την αιτία είχε πάλιν τον ίδιον σκοπό, και εστοχάζετο πάλιν, που να υπάγη να ησυχάσει. Ήσαν δε τότε ημέραι οπού πλησίαζε ή εορτή των Γενεθλίων του Σωτήρος Χριστού• και μίαν νύκτα προβαίνοντας έξω από το σπήλαιον, βλέπει θέαμα φοβερόν του φαίνεται ωσάν να εχωρίζετο ένας αστήρ από τον ούρανόν, και εστέκετο επάνω εις την αντικρύ πέτραν, όπου είναι τώρα κτισμένο το σεβάσμιον μοναστήριον αυτήν την οπτασία πολλές νύκτες την έβλεπε ο Άγιος, αλλά, καθώς είπομεν, εφοβείτο μήπως είναι καμία πλάνη του εχθρού- ωστόσο, ήλθε αυτή ή κυρία νύκτα των Γενεθλίων του Χριστού, και τότε δεν βλέπει μόνον τον αστέρα, ότι κατέβει άνωθεν και στάθηκε αντικρύ επάνω της πέτρας, αλλά ακούει και θείαν φωνή οπού του έλεγε ετζι• «εδώ πρέπει να θεμελίωσης, ω Σίμων, το κοινόβιο σου και να σώσεις ψυχάς, και πρόσεχε καλώς• μην απιστήσης, ως πρότερον, εγώ θέλω είμαι βοηθός σου• βλέπε, μη αμφίβαλε, δια να μη πάθης κανένα κακόν». Ακούει δε την θείαν ταύτην και αγγελική φωνή τρεις φορές, οπού έλεγε τα αυτά λόγια• όθεν γίνεται όλος έντρομος και ενθουσιών, και του εφαινέτο (καθώς έλεγε αυτός ύστερον εις τους μαθητάς του), ότι ευρέθη εκεί εις την Βηθλεέμ της Ιουδαίας μαζί με τους ποιμένας, και ήκουσε μελωδία αγγελική οπού έψαλλαν εκείνα τα θεοχαρίτιστα λόγια• «δόξα εν Υψίστοις Θεώ, και επί γης ειρήνη, εν άνθρωποις ευδοκία• μη φοβείστε υμείς, ιδού ευαγγελίζομαι υμίν χαράν μεγάλη, ήτις εσται παντί τω λαω». Τότε λέγει, άρχισε να μου φεύγει ο τρόμος και ή εκστασις και ευφραινόμενην πνευματικώς, ωσάν να έβλεπα παρούσα την Δέσποινα Θεοτόκο και τον δίκαιον Ιωσήφ με τους υιούς του, και τον Κύριόν μας νήπιο εσπαργανωμένον μέσα εις την φάτνη.

Οι πρώτοι υποτακτικοί

Δεν πέρασαν πολλές ημέρες από τα Χριστούγεννα, και ιδού έρχονται προς αυτόν τρεις άνδρες κοσμικοί, αυτάδελφοι και πλούσιοι (επειδή και ή φήμη του έφθασε έως και εις την Μακεδονία και Θεσσαλία), και εξαγορεύσαντες όλους τους λογισμούς τους εις τον Όσιο, προσπίπτουν εις τους πόδας του και τον παρακαλούν να τους δεχθή εις υποταγή ο δε Όσιος εσυλλογίζετο με τον εαυτόν του και έλεγε, ίσως αυτοί είναι οι συνεργοί μου εις το να κτίσω το κοινόβιο μου, κατά την οπτασία όπου είδον, όμως δεν εσυγκατέβη ευθύς να τους δεχθή, αλλά πάσχισε με διαφόρους λόγους να τους δίωξη από λόγου του• εκείνοι δε, ωσάν όπου ήσαν θεόθεν απεσταλμένοι, δεν έφευγαν, αλλά του έλεγαν, δέξαι μας εδώ ολίγας ημέρας δια την αγάπην του Χριστού, και αν δεν ευχαριστηθής, τότε δίωξε μας. Με τοιαύτας υποσχέσεις λοιπόν, εκαταπίεσθη και τους κράτησε εις την υπακοή του Χριστού, και μετά την κανονική δοκιμασία, τους ένδυσε το αγγελικόν σχήμα των μοναχών, και ιερουργήσας τους κοινώνησε την αχράντων Κοινωνίαν, και ύστερον από το δείπνο τους φανέρωσε και τον δικό του λογισμόν, επειδή τους είχε εις το εξής ως τέκνα του γνήσια• τους διηγήθη δηλαδή κατά πλάτος την θεϊκή οπτασία εκείνη, και τους όρκισε να μη το ειπούν εις τίνα, έως όπου ζή εκείνος• μετά ταύτα

τους λέγει, φανερό είναι, ω τέκνα μου, ότι ο προνοητής Θεός σας έστειλε εδώ επί τούτου, όχι μόνον δια να σώσετε τας ψυχάς σας, αλλά δια να φέρετε και τον πλούτο σας, δια να γένη το κοινόβιο κατά την θεϊκή θέλησιν. Υπάγετε λοιπόν να εύρετε οικοδόμους, και να τους φέρετε εις κατασκευήν του μοναστηρίου

Ο μαθητής πού σώθηκε από την κατακρήμνιση

Πήγαν εκείνοι, ευρήκαν, έφεραν τους 11 οικοδόμους. Ο δε Όσιος πρώτον μεν δείχνει εις αυτούς τον τόπον οπού εβούλετο να θεμελιώση την έκκλησίαν, έπειτα και την επίλοιπο οικοδομήν άλλ' εκείνοι βλέποντες το απόκρημνο και κινδυνώδες του τόπου, του αποκρίνονται• τι λέγεις, άββά; Χωρατεύεις ή αληθεύεις; Των αδυνάτων είναι να επιχειρισθούμεν αυτού οίκοδομήν, επειδή και στοχαζόμεθα, ότι μέλλει να κινδυνεύση όχι μόνον ή εδική μας ζωή, αλλά και εκείνων οπού έχουν να κατοικήσουν εις αυτόν τον τόπον τον επικίνδυνο επειδή δε ο Άγιος με πολλούς και διάφορους λόγους δεν τους κατάπεισε να επιχειρισθούν τα οικοδομήματα, πρόσταξε και τους έβαλαν τράπεζαν δια να γευθούν.

Και εκείνοι μεν έτρωγαν, ένας δε από τους μαθητάς του Όσιου, εκεί οπού τους κερνούσε το κρασί όρθιος, φθόνω του πονηρού, δεν ήξεύρω πώς υπεσκελίσθη, και έπεσε κάτω από την πέτραν εις το άμετρο εκείνο βάθος, κρατώντας εις το ένα χέρι το αγγείο οπού είχε το κρασί, και εις το άλλο το ποτήριον γεμάτο και τούτο βλέποντες οι οικοδόμοι, έλαβον αιτία και έλεγαν εις τον Όσιο μετά θυμού• δια τι, άββά, επεχειρίσθης τοιαύτα πράγματα, και έγινες αιτία του τοιούτου φόνου; Άλλα και αν θέλαμε συμφωνήσωμε εις τον σκοπό σου και ημείς, πόσοι άλλοι έμελλον να φονευθούν έπειτα; Ο δε Άγιος σιωπώντας προσηύχετο εις την Κυρία Θεοτόκο εκ βάθους ψυχής, δια να μη καταισχύνη βουλή πτωχού τω πνεύματι• και (ω των ανέκφραστων θαυμάσιων σου, Δέσποινα! Τις δύναται να ύμνηση τα μεγαλεία σου;) δεν πέρασε μισή ώρα, και ιδού ήρχετο από το άλλο μέρος ο κρημνισθείς αδελφός, όλος υγιής και παντάπασιν άβλαβης, τη βοήθεια της παναμώνου Παρθένου, βαστώντας το ποτήριον και το αγγείο με το κρασί, όχι μόνον ασύντριφτα, αλλά και χωρίς να χυθή τελείως το κρασί. Και τούτο το θαύμα ιδόντες εκείνοι οί πρώην αυθάδεις οικοδόμοι, έφριξαν και τρόμαξαν, και έπεσαν εις τους πόδας του Αγίου, ζητούντες συγχώρησιν, λέγοντες• Τώρα γνωρίσαμε, πάτερ, ότι είσαι άνθρωπος του Θεού• και δεν στάθηκαν έως εδώ, αλλά τον βίασαν, και τους κούρευσε όλους μοναχούς.

Πίστη πού κινεί όρη

Έκαμαν λοιπόν αρχήν οί καλοί ούτοι οικοδόμοι να κτίζουν το μοναστήριον με

προθυμία και επειδή χρειάζονταν πολλές και μεγάλες πέτρες δια τα θεμέλια και τας γωνίας, πρόσταξε ό Όσιος να σηκώσουν μίαν μεγαλωτάτη πέτρα οπού ήτον εκεί πλησίον, δια να την βάλουν εις την γωνία του θεμελίου• εκείνοι δε πάλιν αστοχήσαντες την πρώτη θαυματουργία του Όσιου, κρυφογελούσαν, βλέποντες ένας τον άλλον, νομίζοντες ότι χωρατεύει, επειδή και έβλεπον, ότι δεν ητον δυνατόν να μετασαλευθη ή μεγαλωτάτη εκείνη πέτρα οπού τους έλεγε ό δε Άγιος όταν είδεν ότι δεν ακούουν, πηγαίνει μόνος του εκεί οπού ήτον ή πέτρα, και άφ' ου την σφράγισε με το σημείον του ζωοποιού Σταυρού, την σηκώνει εις τους ώμους του, χωρίς να του βοηθήση άλλος τινάς, και την φέρει και την στερεώνει εις την γωνία του θεμελίου οπού ήτον χρεία• και ούτως έδειξε με το έργον ο θαυμάσιος, εκείνο οπού είπεν ό Κύριος μας με τον λόγον εις τους Αποστόλους του• «Αμήν, αμήν λέγω υμίν, εάν έχητε πίστιν ως κόκκον σινάπεως, ερείτε τω ορει τούτω, αρθητι και βλήθητι εις την θάλασσαν, και αρθήσεται, και βληθήσεται»• διότι άνθρωπος κατεξηραμένος από την σκληραγωγία και την άσκησιν, και όπου μόνον το δέρμα βαστούσε τα κόκαλα, να σήκωση τόσον βάρος, όπου τόσοι άνθρωποι το εστοχάζοντο αδύνατον καν να την σαλεύσουν, δεν είναι ολοφάνερο, πώς κατάστησε τον εαυτόν του όργανον της παντουργού δεξιιάς του Υψίστου, και ενήργει δι' αυτού ο Θεός τα παράδοξα ταύτα;

Η μεταστροφή των πειρατών

Αλλά και το ακόλουθο θαύμα του Οσίου, τούτο το ίδιον μας βεβαιώνει• ότι άφ' ου πλέον εκτίσθη και εκατοικίσθη από πολλούς το μοναστήριον (το όποιον ωνόμασε ο Όσιος Νέαν Βηθλεέμ, δια τον φανέτα αστέρα), ήλθον μίαν φοράν Σαρακηνοί κάτω εις τον λιμένα του μοναστηρίου τούτου. Ό Άγιος φοβηθείς μήπως και ανέβουν επάνω και κατακαύσουν το μοναστήριον, προλαμβάνει και παίρνει τινάς μαθητάς του, και κατεβαίνει εις προυπάντησίν τους, έχοντας και μερικά δώρα να τους δώση• οί δε, ελαβον τα δώρα, αλλά εζήτουν και τους θησαυρούς του μοναστηρίου, και μη γνωρίζοντες τον Άγιον, δια το ευτελές του σχήματος του, τον βίαζαν να τους δείξη τον ηγούμενον και αυτός απεκρίθη με πραείαν φωνή εγώ ο ταπεινός είμαι ό ηγούμενος, πλην, αλλά δεν εχομεν από αυτά οπού φορούμε και αυτοί θυμωθέντες ώρμησαν επάνω του, ωσάν θηρία αγρία, και ένας από αυτούς, ό πλέον φονικώτερος των άλλων, έβγαλε το σπαθί του, δια να κόψη την ιεράν του Όσίου κεφαλήν άλλ' ό Θεός εξαποστείλας τον αγγελον αυτού, ερρύσατο τον Όσιων του• ότι μεν χειρ του αυθάδους εκείνου, έμεινε κρεμάμενη κατάξηρος, οί δε λοιποί αορασία επατάχθησαν και ετυφλώθησαν όλοι. Τότε δη αλαλάζοντες την συρικήν φωνή αυτών, Αλλάχ, Αλλάχ, και μεταβαλόντες την θηριωδία εις θρηνωδία και την

αγριότητα εις ημερότητα, έκλαιον πικρώς και παρακαλούν θερμώς τον Άγιον λέγοντες• ελέησον ημάς, άββα, να υγιάνωμεν και να γένωμεν όλοι χριστιανοί. Ο δε φιλόανθρωπος δούλος του φιλανθρωποτάτου Δεσπότη, και μιμητής του ανεξίκακου διδασκάλου του Χριστού, στέλνει ευθύς ένα του μαθητή, και φέρνει έλαιον από την κανδήλα του Χριστού και αλείφοντας τα ομμάτια τους σταυροειδούς, ομοίως και την ξηραμένη χείρα του αυθάδους εκείνου, και προσευξάμενος, ευθύς ιατρεύθησαν όλοι• όθεν όχι μόνον βαπτίσθησαν καθώς υπεσχέθησαν, αλλά μετά καιρόν εκουρεύθησαν και μοναχοί εις την αυτήν μονήν του Οσίου και ευδοκίμησαν.

Πηγή: ????????????. ??????? ????? ????????????? 1990

<http://bit.ly/39f79p7>